

אור הפשטות

בתוך כל העולם הצבעוני הזה, בתוך שלל הפיתויים הקורצים, יש את הבית הגדול והקדוש הזה, הבית ברחוב רשב"ם. **שם פתחו את הדלת לקב"ה.** שם פתחו לא פתח כחודו של מחט אלא כפתחו של אולם. **שם אין דריסת רגל לעולם הזה, לית אתר פנוי מיניה.**

ושם אישה גדולה בבית הזה, מה היא רוצה, מה היא צריכה מכל העולם הזה הגדול? מיטה, כסא, שלחן ומנורה, בשביל איש האלוקים ותו לא מיד.

זה הבית היחיד בעולם שאין בו שום דבר נוי. לא עציץ, לא אגרטל, לא פרחים, לא מפה יפה, לא תמונה, לא כלי כסף, לא ויטרינה, לא מערכת צלחות [רק כמה צלחות פלסטיק לא תואמים], לא מערכת סכו"ם, לא מערכת כוסות. הבית האחרון על כדור הארץ שאין בו טלפון. **אפס מוחלט.**

מה היו דברי הנוי אצלך? אצלך היו קופות צדקה מולחמות ובנויות לתוך הקיר, אלו דברי הנוי שהיו אצלך בבית. מה היה לך בסלון שקראת לו חדר הספרים? ספרים מהמסד עד הטפחות, מיטת ברזל עם מזרון קש, שולחן שבור עם כיסאות מטבח במקרה הטוב.

פחדת מכל פיורו של העולם הזה כמו מפני אש, כמו גחלים לוחשות. אני זוכר שקנו לך פעם מגפיים חדשות, שלוש שנים לקח עד שהעזת ללבוש אותם.

קנו לכם פעם מזרונים חדשים. כששמתם לב, דבר ראשון שילמתם את הכסף שזה עלה ואחרי זה השלכתם את זה כאבן שאין לו הופכים, ככלי אין חפץ בו. (הספד הגאון הרב ברורמן שליט"א על הרבנית קנייבסקי ע"ה / "מספד גדול")

דרישותיה של הרבנית אלישבע שכטר ע"ה הוארו באור הצניעות. היא בנתה לעצמה עולם של פנימיות וטוהר, הסתפקה במועט ולא שעתה לחידושי האופנה.

בהיותה ילדה תפרו לה שמלה נאה מאוד לשמחת בר המצווה של אחד האחים. חודשים ספורים לאחר בר המצווה התקיימה שמחת הנישואין של אחותה. חברותיה שאלו אותה: "שבי, מה תלבשי לחתונה?"

והיא ענתה: "את השמלה היפה, שתפרו לי לבר המצווה." הבנות התפלאו והוסיפו לשאול: "מה, לא יתפרו לך שמלה חדשה לחתונה?"

אלישבע הביטה בהן בעיניה הפקחיות והשיבה בחיוך: **"וכי, לדעתכן, אפשר ללבוש שמלה על שמלה?..."**

(אשת חיל / לדמותה של הרבנית אלישבע שכטר ע"ה)

מבחן הנאמנות

"קדושים תהיו כי קדוש אני" - ציווי זה אומר, כי גם בתאוות ובענייני העולם הזה המותרים על פי התורה, יש להמעיט ולא להרבות - "כשם שאני פרוש גם אתם היו פרושים". (על פי פירוש הרמב"ן, ויקרא יט, ב)

היכן הוא המקום שבו יהודי יכול לגלות את **נאמנותו לקב"ה** בצורה המושלמת ביותר? הווי אומר במצוות "קדושים תהיו". דווקא **כאשר הדבר מותר לך**, ויחד עם זאת אתה מבין ויודע כי אין זה רצון ד', ובשל כך אתה נמנע מלעשותו. **בהימנעות זו הוכחת את בחירתך החופשית בלי כפייה**, ועל כך מגיע לאדם שכר מושלם.

(הרב עזריאל טאובר / פרקי מחשבה: הבית היהודי)

ניסיון המתירנות

בדורות הקודמים עיקר הניסיון היה ניסיון העוני. היה קשה לחיות חיי תורה, וכן היו תנועות שסחפו צעירים וקלקלו אותם במסווה של אידיאולוגיות שקריות. היום אין קושי להישאר באהלה של תורה ולחיות חיים של תורה. **עיקר הניסיון הוא במתירנות ובהפקרות השוררת כיום בעולם.** הניסיון הוא להתגבר על המשיכה שיש לחיות חיי הוללות ומילוי תאוות.

אווירה זו של מתירנות וחיי בשרים השולטת כיום בכל מקום, אינה רק נחלת הציבור החילוני הרחוק מחיי תורה ומצוות, אלא אצל ציבור שומרי תורה ומצוות, וגם לבני תורה ובני ישיבות.

יש רבים הטועים וחושבים שיוכלו לאחוז את החבל בשני קצותיו - מחד ללמוד כל היום, להיחשב בן תורה ובן ישיבה, ומאידך גם לחיות חיים של הנאות מתענוגי עולם הזה, למלאות כל מה שליבו חפץ בכלל המותר, אם באכילה ואם במלבושים ובשאר המותרות של החיים, הקיימים היום לרוב בחותמות של הכשר.

וטועים הם, כי אינם יודעים **שיסוד הקניינים הרוחניים תלויים בריחוק מחיי עולם הזה**, ואינם זוכרים את ציווי התורה של "והייתם קדושים", **"קדש עצמן במותר לך."**

אמנם בוודאי אין אנו עומדים בדורנו בדרגה של פרישות מהעולם הזה, אך אצלנו הדרגה עבור הכלל היא **למעט במילוי כל הרצונות, ולהסתפק במה שיש**, גם אם יש שפע גשמי, כי ריבוי ההנאה ומילוי התאוה הוא היזק לנפש.

(רבי מיכל יהודה לפקוביץ / קונטרס "דבר זה רבנו הגדול אמרו")

דור השפע

אנו חיים בדור של שפע. מצד אחד בוכים על חוסר פרנסה, ומצד שני - מרשים לעצמנו לקנות בלי סוף. אבל יש גבול. אין זה רק עניין כלכלי, של חיסכון או בזבז. יש כאן נקודה של עבודת ד'. הוצאה מיותרת שאיננו צריכים להוציא אינה הולכת בד בבד עם עבודת ד'.

כשקונים שמלה לילדה - צריך לחשוב שלא תהיה יקרה מדי, שלא תנקר את עיני חברותיה. אף אם קונים נעליים, אפשר לקנות נעליים טובות, אך אלה אינן חייבות להיות נעלי "לוקסוס", החורגות מגדר הרגיל. **אנו צריכים מאוד להיזהר שה"לוקסוס" של הרחוב לא ייכנס לבית שלנו, זו עבודת ד' מיוחדת.**

(רבי חיים פרידלנדר זצ"ל / מסילות חיים בחינוך חלק ב)